

ČESKÁ REPUBLIKA⁰

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobci: a) **A. M.**
b) **nezl. D. M.**
c) **D. M.**
st. příslušnost: X
pobytem X
všichni zastoupeni JUDr. Petrem Novotným, advokátem
Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 3. 2025, č. j. OAM-43/ZA-ZA11-07-2025, a č. j. OAM-45/ZA-ZA11-07-2025,

takto:

- I. Žaloby *se zamítají*.
- II. Žalobcům *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah napadených rozhodnutí

1. Žalobci podali na počátku letošního roku žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Žalovaný však rozhodnutími ze dne 10. 3. 2025, č. j. OAM-43/ZA-ZA11-07-2025, a č. j. OAM-45/ZA-ZA11-07-2025 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení

o těchto žádostech [§ 25 písm. i) zákona o azylu]. Posoudil je jako nepřipustné [§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Státem příslušným k jejich projednání je totiž v souladu s nařízením Dublin III Slovenská republika.

2. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobci a) a c) byli v době podání žádosti držitelem pobytového oprávnění vydaného Slovenskou republikou dne 24. 8. 2022 v Prešově s platností do 16. 8. 2024. Jeho platnost tedy skončila před méně než dvěma lety. Žalovaný proto shledal, že příslušnost k posouzení žádosti žalobců a) a c) o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III právě Slovensko. Pokud jde o žalobkyni b), žalovaný odkázal na čl. 20 odst. 3 nařízení Dublin III, podle něž je její situace neoddělitelná od žalobkyně a) jako její matky. Proto má i vůči ní příslušnost Slovensko. To uznalo svoji příslušnost k posouzení všech žádostí.
3. V rozhodnutích se žalovaný zabýval i tím, zda na Slovensku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU, Evropský soud pro lidská práva, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky na Slovensku, jak tomu bylo v minulosti například v případě Řecka. Podle žalovaného by tam žalobcům nehrozilo nelidské nebo ponižující zacházení. Žalovaný vycházel z informace OAMP o slovenském azylovém systému z listopadu 2024.
4. Žalovaný zkoumal také možnost použití čl. 17 nařízení Dublin III, který umožňuje členským státům převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, i když jinak nejsou příslušné. V případě žalobce c) žalovaný uvedl, že je plnoletý a samostatný. Nepotýká se s žádným zdravotním omezením a není osobou závislou na pomoci druhých. Neuvedl významné důvody, proč přicestoval právě do Česka. Na Slovensku mu bude zajištěno ubytování a možnost čerpat vstupní pomoc. Neuvedl ani žádné konkrétní námitky proti řízení o mezinárodní ochraně na Slovensku, kde v minulosti pobýval bez závažných problémů. Bude tam cestovat společně s manželkou a nezletilou dcerou. Jen jeho zletilý syn vyjádřil přání zůstat v Česku a pokračovat ve studiu, ačkoliv mu Slovensko nabídlo možnost setrvat s rodinou, kterou však nevyužil.
5. V případě žalobkyň a) a b) žalovaný také konstatoval, že se nepotýkají se žádným zdravotním omezením a neužívají pravidelně léky. Také neuvedly žádné námitky proti azylovému řízení na Slovensku ani důvody, proč by tam nemohly odcestovat k dokončení své žádosti. Též jim bude poskytnuto ubytování a vstupní pomoc, přičemž po uplynutí ochranné lhůty budou mít přístup na trh práce. Žalobkyně b) bude moci pokračovat v započaté školní docházce. Obě žalobkyně budou na Slovensko cestovat společně se žalobcem c) jako otcem rodiny. Na základě výše uvedených skutečností žalovaný v obou případech nenašel důvody pro použití čl. 17 nařízení Dublin III.

II. Obsah žalob a vyjádření žalovaného

6. **Žalobci** nesouhlasí, že státem příslušným k posouzení jejich žádosti je Slovensko. Argumentují, že příslušným státem by mělo být Česko, neboť zde mají rodinné zázemí, které v jiných státech Evropské unie nemají.
7. Žalovaný podle žalobců porušil § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Nezjistil stav věci způsobem, který by vylučoval důvodné pochybnosti, a neopatřil si dostatečné podklady pro

svá rozhodnutí. Tato pochybení vedla k tomu, že žalovaný označil žádosti za nepřipustné a řízení o nich zastavil, aniž by je meritorně posoudil. Při řádném zjištění skutkového stavu by musel rozhodnout v jejich prospěch.

8. Žalobci se obávají návratu do Moldavské republiky, kde podle jejich tvrzení panuje katastrofální ekonomická situace. Poukazují na množící se případy násilí a vražd a na celkové nebezpečí pro civilní obyvatelstvo. Zdůrazňují geografickou blízkost své domoviny k válečnému konfliktu na Ukrajině a upozorňují na nestabilní situaci v Podněstří, kde dochází k incidentům naznačujícím zhoršení bezpečnostní situace. Z těchto důvodů nelze podle žalobců považovat Moldavskou republiku za bezpečnou zemi původu.
9. Žalobci podle svého názoru splňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V případě návratu do vlasti hrozí vážná újma definovaná v § 14a odst. 2 zákona o azylu, zejména riziko mučení nebo nelidského zacházení a vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního konfliktu. Při správném posouzení situace by podle nich žalovaný musel rozhodnout o udělení azylu nebo alespoň doplňkové ochrany.
10. **Žalovaný** v reakci na žaloby uvedl, že žalobci nijak dále nerozvíjí ani nevysvětlují, proč by mělo být příslušné právě Česko. Pokud jde o námitky týkající se obav z návratu do země původu, tak to podle žalovaného není v případech určování příslušného státu podle nařízení Dublin III předmětem přezkumu.

III. Posouzení věci

11. Žaloba *není důvodná*.
12. Žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. *Účelem tohoto nařízení je určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu* podané státním příslušníkem třetí země. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1).
13. V této kapitole je čl. 12, podle jehož odstavce 1 platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odstavce 4, pododstavce druhého pak platí, že pokud je žadatel držitelem povolení k pobytu, jehož platnost skončila před více než dvěma roky, a pokud žadatel neopustil území členských států, pak je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu. Z toho opakem (*a contrario*) platí, že pokud platnost pobytového oprávnění skončila před méně než dvěma lety, pak stále platí příslušnost státu, který toto pobytové oprávnění vydal.
14. Žalovaný tedy správně určil jako příslušné k posouzení žalobců a) a c) Slovensko. Pokud jde o žalobkyni b), pak žalovaný správně odkázal na čl. 20 odst. 3 nařízení Dublin III. Podle něj je situace nezletilé osoby, která doprovází žadatele a splňuje definici rodinného příslušníka, neoddělitelná od situace jeho rodinného příslušníka. Zabývá se jí proto členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tohoto rodinného příslušníka.
15. K těmto závěrům a uvedeným skutečnostem měl žalovaný dostatečné podklady ve spise. Žalobci ani konkrétně neuvádí, co ve spise podle nich chybělo.
16. Soud pak musí souhlasit se žalovaným, že žalobci závěr žalovaného o příslušnosti Slovenska po právní stránce nijak (natožpak náležitě) nezpochybňují. Jen tvrdí, že by mělo být

příslušné Česko a jediným jejich argumentem je, že tu mají rodinné zázemí. To ovšem nijak nerozvádí. Nemůže proto jít o důvodnou námitku, která by mohla úspěšně popřít správné určení příslušnosti ze strany žalovaného.

17. To platí, i pokud by se na tuto námitku soud obsahově (velmi vstřícně) díval jako námitku na poli čl. 17 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení se může každý členský stát EU rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, přestože podle kritérií stanovených nařízením Dublin III k tomu není příslušný. Jedná se o diskreční pravomoc členského státu. Je na něm, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Úkolem soudu je v těchto případech přezkoumat, zda žalovaný při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nepřekročil meze svého uvážení či zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).
18. Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřisluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením.
19. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto však mezi ně patří dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě jde o (1) *případy, ve kterých má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k Česku, resp. Česko má zvláštní zájem na jeho ochraně* (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou (2) *případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla*.
20. Rozhodnutí žalovaného obsahují odůvodnění, ze kterého je zřejmé, proč žalovaný nepovažuje případ žalobců za hodný zvláštního zřetele (viz body 4 a 5 výše). Žalobci ho přitom nijak adresně nezpochybňují. Jak již soud uvedl, pouze odkazují na své blíže nespecifikované rodinné zázemí v Česku. To nestačí. Žalobci ostatně ani nespádají do žádné z výše uvedených typových skupin podle judikatury Nejvyššího správního soudu. Proto tu opravdu nejsou důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by mělo namísto Slovenska o žádostech žalobců rozhodovat Česko. V řízení nevystaly takové okolnosti, které by mohly mít relevanci z hlediska uvážení žalovaného o použití diskrečního čl. 17 nařízení Dublin III.
21. Soud pak připomíná, že *účelem nařízení Dublin III je určit příslušný stát, který věcně posoudí žádost*. Tím je Slovensko. Až právě tento stát se bude moci věcně důvody žádosti žalobců zabývat. *Všechny námitky žalobců, které se týkají obav z dění v zemi původu, včetně obav z hrozící vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, tedy míří zcela mimo předmět řízení*.

22. Soud připomíná, že určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti, což je to jediné, o co v této věci jde, není otázkou preferencí konkrétního žadatele. Právě naopak – nařízení Dublin III směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany.
23. S ohledem na uvedené soud nemohl žalobním námitkám vyhovět. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádostí žalobců o mezinárodní ochranu určil Slovensko.
24. Již jen pro úplnost dodává, že žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučují systémové nedostatky ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
25. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalovaný tuto podloženou úvahu ve svém rozhodnutí uvedl (viz bod 3 výše). Žalobci ve správním řízení žádné výhrady vůči slovenskému azylovému systému nevznášeli. Judikatura z poslední doby pak také systémové nedostatky na Slovensku neshledala (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 10. 2024, č. j. 64 Az 1/2024-3).

IV. Závěr a náklady řízení

26. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
27. Neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
28. Žalobci spojili se žalobou i návrh na přiznání odkladného účinku. Soud o něm už ale samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno dne 9. května 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce